

Director Editorial: Juan Rubio.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterri@vidanueva.es

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Febrero 2014 · Nº 20

SE144038

L'APLEC DE L'ESPERIT, UN APARADOR DE LA PASTORAL JUVENIL

Discrets sembradors

Potser pensem que són pocs, però ben avinguts. És la realitat de la pastoral juvenil a Catalunya. Ningú no amaga la dificultat de treballar pastoralment amb joves i, sobretot, de proposar-los un compromís constant i durador. Però això tampoc no és cap novetat. Sempre s'ha dit. I continua

havent-hi centenars de discrets sembradors que acompanyen joves en grups, parròquies, moviments, esplais, escoltisme, escoles... Mai no saben què en quedarà. Però continuen. I si algú sumés tots els joves que hi són, potser ja no semblaria que són tan pocs. Alhora, el Secretariat Interdiocesà de

Pastoral de Joventut sempre ha estat un dels organismes interdiocesans amb una coordinació efectiva més intensa a Catalunya. Sempre es pot sumar més, però és un àmbit on l'esforç ha estat molt gran. Tot això és el que es visualitza en cada convocatòria de l'Aplec de l'Esperit. Aquest any es farà

a Banyoles (Girona), que es vol presentar als joves com un nou llac de Galilea, un inici de la missió a què els crida Jesús ara i aquí. Coincidint amb la seva preparació, en aquest número recollim algunes experiències de pastoral juvenil. Cadascuna amb la seva parcel·la d'èxit, que també va sumant.

JORDI LLISTERRI

L'Aplec de l'Esperit és un camí d'entrada. Serveix per descobrir que formes part de l'Església, que més enllà del teu àmbit concret hi ha més possibilitats de formar part de la comunitat cristiana. I això és molt important. Et pots trobar des de joves que col·laboren en una ONG fins als que estan en moviments d'espiritualitat. Uns i altres poden compartir com viuen ells el cristianisme". Aquest és un dels principals mèrits que troba el marista **Valerià Simón** a aquesta trobada per a joves que cada tres o quatre anys organitza el Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ) des de fa més de 30 anys.

Aquest 2014 n'hi ha una nova edició, el 7 de juny a Banyoles, coincidint com sempre amb Pentecosta. És una jornada festiva i multitudinària, que culmina amb una eucaristia concelebrada per tots els bisbes catalans. Els darrers anys també s'ha potenciat el material de preparació sobre el lema de l'Aplec per treballar en grup abans de la trobada. Però l'Aplec és només l'aparador de la feina que fan els grups de pastoral juvenil a Catalunya durant tot l'any.

Simón, que durant deu anys va formar part del SIJ i ha participat en la preparació dels dos darrers aplecs, remarca el gran esforç que significa organitzar-los. I que no sorgeix per casualitat. "El SIJ ha fet un esforç per apropar-se a tothom. Que no sigui només una cosa de les delegacions diocesanes de joventut, sinó que s'hi impliquin moviments, escoles, escoles, esplais, congregacions religioses. Això és una fortalesa de la pastoral juvenil de Catalunya", explica Simón, que ho va viure també com a secretari de la Unió de Religiosos de Catalunya. Una tradició de treball conjunt que ve de lluny i que, com destaca Valerià Simón, va enfortir **Rosa Deulofeu**, delegada de Barcelona fins a la seva mort fa deu anys.

"La pastoral de joves del conjunt de l'Església catalana l'hem de vendre com un producte molt bo", diu

La pastoral juvenil,

per reafirmar aquesta coordinació el delegat de Joventut del Bisbat d'Urgell, **Lluís Plana**. I ho emmarca en el treball que fan els grups i moviments com els del seu bisbat: "És cert que els joves i adolescents tenen molts espais de distracció. Però un espai que permeti treballar la vocació, descobrir-se a un mateix, que permeti enfocar la vida amb uns valors que t'ajudin a ser feliç... això és un producte que només l'oferim nosaltres".

Plana, un laic que fa set anys que és delegat de Joventut, reconeix que no hi són tots els que voldrien. I que costa trobar animadors. Però creu que "la pastoral de joves més constant sempre ha estat minoritària. És més complicat que un jove es vinculi a una realitat juvenil cristiana de convivència o de trobar-se durant la setmana, que apuntar-se a futbol o a anglès". Això no resta valor a les ofertes puntuals com l'Aplec o les estades d'estiu a Taizé, una de les activitats que té més èxit. Però l'aposta és insistir en "una pastoral de recerca", més centrada en els grups i que ajudi "els nois i noies amb ganes de descobrir la seva vocació què pinten en aquest món, i per què Déu els crida i a què els crida".

L'**Ana Maria Domene** és germana hospitalària del Sagrat Cor i col·labora amb la pastoral vocacio-

FOTOS: SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE JOVENTUT (SIJ)

adulta". Creu que s'avançaria si dins l'Església no hi hagués aquesta distinció tan clara entre la pastoral amb els joves i la dels adults. Per exemple, "als joves els semblen genials les eucaristies que fem en les nostres activitats, però després van a la parròquia que els toca i aquella eucaristia no correspon al que se'ls proposa des de la pastoral juvenil. I per què no ens plantejem unes celebracions adreçades a la gent més jove? La gent gran i la de mitjana edat també hi connectarien".

Malgrat tot, els tres es mostren esperançats amb la tasca que fa la pastoral de joventut. "Veig que els joves estan en recerca total, i els qui estem treballant dins l'Església hem de tenir una mirada molt més esperançadora", diu Ana María Domene. També aposta per aprofundir el treball en xarxa: "Ens hem d'oblidar una mica del personalisme, ser més humils i senzills, perquè això també és testimoni. El papa Francesc ho té molt clar: hem d'oblidar la nostra paradeta i pensar més en la comunió i treballar conjuntament. Encara ens falta molt". I sobretot creu que "no és bo que ho acabem fent per necessitat".

Dins d'aquest projecte, Valerià Simón diu que l'Aplec de l'Esperit té una doble vocació. En primer lloc, "com un punt de partida perquè molts adolescents i joves s'animin a seguir processos pastorals, que els animi a seguir el seu camí d'iniciació o de confirmació" i, alhora, "perquè la gent més ficada en grups pugui gaudir d'aquesta trobada més nombrosa, sentint-se part d'un col·lectiu més ampli". Això és el que es vol oferir en l'Aplec que aquest any acollirà el Bisbat de Girona.

un bon producte

Imatges de diversos aplecs a Lleida, Urgell, Terrassa i Tarragona

nal del Bisbat de Sant Feliu i de la Unió de Religiosos. També explica la importància de l'Aplec, però remarca que s'ha de continuar treballant després d'aquestes trobades. "Són un moment molt explosiu, que entra pels ulls i escalfa el cor, però després s'ha de donar mitjans als joves per aprofundir", afirma.

Creu que cal oferir als joves "una pastoral de veritat, on puguin fer experiència de Déu". La seva experiència amb joves vinculats a grups eclesials és que "tenen experiència de grup, i s'hi troben molt a gust, i fan tot el que han de fer, però no tenen aquesta experiència personal de Déu. I sense això, tota la resta no cala dins del jove. I no sé si ho estem fent gaire bé". Això també porta que molts joves no s'identifiquin com a creients o que quan fan la Confirmació desapareguin.

Domene explica com "queden parats els joves quan els dius que hi ha Algú que els estima a canvi de res. Això és el que hem de transmetre. I no sé si ho fem gaire bé". "Si hi ha experiència personal de Déu, tota la resta ja vindrà", conclou.

Lluís Plana també veu que hi ha el tema de la identificació dels joves amb l'Església. Admet que si els joves "no acaben de sentir-se a gust amb la institució, llavors els costa més entendre el missatge de Jesús" i que "els costa dir-se cristians". En aquest moment sí que ajuda un papa com **Francesc**, perquè "arriba als joves i transmet uns valors que el jove fa seus", però creu que al final tot es juga en "l'entusiasme, la il·lusió i el testimoni" dels animadors.

I Plana reclama una pastoral més jove per a tota l'Església, perquè "tot es fa més enfocat a la gent

LAURA MOR

Misses familiars amb més de 150 persones dissabte rere dissabte. Set grups de confirmació en actiu. Cinc grups d'universitaris que fan pregària cada dimecres. Recessos, pasqües joves, esplai setmanal, gospel, camps de treball a Almería, experiències solidàries al Txad, o reforç escolar i acompanyament a gent gran del barri. Són algunes de les activitats que aglutinen una bona colla de joves entorn de l'espiritualitat ignasiana dins del Casal Loiola, situat al barri de l'Eixample de Barcelona.

"La fe en solitari és com una flama que s'apaga". **Saida Francia**, responsable dels grups de Confirmació, parla així de la importància de ser comunitat cristiana. Probablement, la meitat dels 110 nois i noies que s'han confirmat enguany continuaran vinculats a aquest centre de referència en els grups d'universitaris.

Maria Cusó, coordinadora dels Universitaris Loiola, considera que el casal "té la gràcia d'integrar la fe al dia a dia dels joves". També troba significatiu i particular el fet comunitari i que la fe es vinculi a un servei: "Som una plataforma de voluntariat", diu. Pel jesuïta **Llorenç Puig**, aquest ampli ventall de voluntariats i serveis s'explica des de la visió de sant **Ignasi de Loiola**: "L'experiència de fe que es proposa des de l'espiritualitat ignasiana és una vivència d'ulls oberts, que obre el cor i es deixa afectar i comprometre per la realitat dels més desfavorits".

Saida Francia explica que els joves que es preparen per a la Confirmació

El Casal Loiola, una comunitat per créixer com a cristians compromesos

"són joves que han treballat la fe a l'escola i saben molt bé allò que toca dir a cada moment". Però, en aquest marc conegut, còmode i confortable, Francia reivindica el paper dels catequistes que ajuden a madurar la fe dels joves: "La Confirmació també és punxar, fer trontollar i replantejar la fe". En la mateixa línia, Maria Cusó parla de "sortir de la bombolla", en al·lusió a l'entorn universitari, un moment vital de desprotecció respecte a l'etapa escolar. El fil conductor dels camins personals de discerniment és sempre l'espiritualitat ignasiana.

El Casal ha viscut un procés d'obertura durant els darrers set anys. El seu president, **Juan Mezo**, explica que "abans les comunitats que en formaven part vivien més tancades en si mateixes". Avui, en canvi, amb la idea d'obrir-se a l'entorn i, a partir de les necessitats detecta-

des, nois i noies del Casal Loiola fan acompanyament a gent gran i reforç escolar al mateix barri".

D'aquesta obertura, Llorenç Puig en destaca el vincle amb l'Església diocesana: "El Casal està present i vol potenciar la seva vinculació amb l'Església de Barcelona, i per això col·labora estretament amb la delegació de Pastoral de Joves, per exemple organitzant sessions de l'Estació d'Enllaç, o participant en l'Escola de Pregària".

Des de l'any passat, el Casal viu un projecte participatiu de renovació interna. Un centenar de persones de totes les edats hi han aportat idees. Per Juan Mezo, el repte en l'àmbit juvenil és evident: "Cal que el Casal no sigui un muntatge dels adults envers els joves, sinó que aquests siguin protagonistes en la construcció del seu propi camí espiritual".

El Casal Loiola té l'origen en el moviment de laics de les Comunitats de Vida Cristiana (CVX). Acompanyats sempre per la Companyia de Jesús i situats a l'edifici del número 138 del carrer Balmes de Barcelona, és un projecte d'inspiració ignasiana centrat en la pastoral juvenil que es defineix com "un espai per al creixement humà i espiritual de les persones".

La JOC, implicats amb la revisió de vida

L. M.

Vénen de Martorell, Castellbisbal, Santa Maria de Montbui i Olesa de Montserrat. I malgrat les dificultats que ocasionen els desplaçaments, sis joves de la JOC, d'entre 21 i 27 anys, es troben cada setmana per fer estudi de l'Evangeli i revisió de vida. Aquest mètode, creat pel sacerdot belga **Joseph Cardijn**, confronta la pròpia realitat amb l'Evangeli seguint tres passos: veure, jutjar i actuar.

Una de les joves que integra aquest grup és **Alba Ribas**, que situa la proposta pastoral de la JOC com una baula imprescindible en el seu recorregut vital: "La revisió de vida ha estat la meua salvació, sobretot perquè no l'entendem com un examen, sinó com una nova manera de veure la vida". Un plantejament que situa la persona com a motor de canvi social. De fet, Ribas comenta que "primer cal una revolució interior" que permetrà "canviar la massa obrera", amb la utopia màxima que el món pot canviar i que els joves poden endegar part d'aquest canvi.

El seu grup l'acompanya **Llum Mascaray**, una consiliària laica, que alhora és militant de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica. Considera que el grup desprèn entusiasmes, estimació i disponibilitat generosa, a més de la capacitat de "crítica i autocrítica fraterne". Però també indica que una de les qüestions que cal treballar més en grup és com vèncer el conformisme i la resignació implícits en el "no hi ha res a fer".

En aquest marc, l'aportació de la JOC és, per Mascaray, "la figura alliberadora i la pràctica de l'amor de **Jesús**". També diu que l'oferta d'aquest moviment cristià passa per un creixement personal i col·lectiu, necessari per a la transformació social. La consiliària matisa: "Això vol dir nedar contra corrent, suposa un canvi de persones, ambients, estructures... la promoció integral del jovent treballador".

Els orígens de la Joventut Obrera Cristiana (JOC) a Catalunya es remunten a l'any 1932. Aquest moviment internacional té la base en els grups de revisió de vida, que són la part més important de l'estructura. Avui, la JOC Nacional de Catalunya i les Illes compta amb uns 150 militants i 200 en la franja d'iniciació.

Efectivament, segons confirma Mascaray, el grup que acompanya "s'implica en els diversos problemes que el sistema de mercat fa patir al jovent i a les seves famílies treballadores". I fa llista de les qüestions que preocupen els joves de la JOC: "L'atur, l'abús als llocs de feina, la carestia dels estudis, l'alienació que genera la cultura predominant (el tipus d'oci, de relacions humanes,

la sexualitat, el gènere...), els ERO, la precarietat, la manca de futur o l'ostracisme".

Se'n dedueix que la figura del militant de la JOC pot respondre a perfils ben diversos. Però, si s'han de definir uns trets comuns, Alba Ribas descriu el militant com "una persona que ha de tenir moltes ganes de treballar pels altres, d'assemblar-se a Jesús i de transformar les situacions d'injustícia, de treballar dia a dia pel Regne de Déu i de viure i estimar-se molt el món obrer".

De fet, Ribas és un cas peculiar perquè els seus avis van ser dels primers membres de la JOC i els seus pares també van ser-ne militants. Ella, després d'un primer refús, s'hi va acabar implicant fins al punt que, durant dos anys, va ser responsable nacional d'Iniciació i Extensió. Ella mateixa diu que ho concep com una piràmide invertida, on els grups de revisió de vida, la base, es troben a dalt de tot, i el secretariat de la JOC és una eina al servei dels grups. El repte més gran que afronta avui el moviment és el de portar "la Bona Nova" als joves que no provenen d'entorns parroquials.

GLÒRIA BARRETE

El Esplai el Bon Recer se encuentra dentro de los locales de la parroquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, en Barcelona. Cuenta con 40 niños de familias de la parroquia y un equipo de 15 monitores. Una de sus características más particulares es que lleva a cabo sus actividades el domingo por la tarde. También realizan *casal* de Navidad, de verano, y convivencia en Semana Santa.

El responsable del Esplai, **Edu Bauló**, explica el motivo de su actividad en domingo, mientras que lo habitual en otros *esplais* es abrir en sábado e incluso viernes, pero nunca en domingo: “Uno de nuestros objetivos era que las familias participasen de las actividades con sus hijos; como muchas familias trabajan en el sector de la hostelería, el sábado aún trabajaban y no podían participar”. Y es que, en el Bon Recer, las familias juegan un papel importante, ofreciéndoles for-

maciones específicas un domingo al mes o responsabilizándoles de alguna tarea en chocolatadas o encuentros conjuntos.

Aunque ha cumplido recientemente 30 años de vida, el Esplai el Bon Recer ha pasado por varias etapas. Hace nueve años, la parroquia albergaba un *esplai* parroquial, desvinculado de la parroquia y sin compartir el ideario actual. Cuando el padre **Xavier Pagès** llegó como rector, vio la necesidad de crear un *esplai* que compartiera esos ideales cristianos y le propuso a Edu ser el responsable. Durante algún tiempo, las dos actividades, los dos *esplais*, convivieron en el mismo espacio, pero paralelamente, hasta que el inicial se disolvió. Fue cuando arrancó la nueva etapa del Esplai el Bon Recer y se empezó de cero. Según cuenta Edu Bauló, “el primer año éramos tres vo-

Edu Bauló

Esplai el Bon Recer, evangelizar en el tiempo libre desde la parroquia

El Bon Recer forma parte del Moviment de Centres d'Esplai Cristianes de Catalunya (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés, que, con más de 50 años de experiencia, es la entidad del tiempo libre más grande de Cataluña con más de 200 centros de *esplai* en las diez diócesis catalanas. Son más de 3.000 monitores que hacen su labor voluntariamente, acogiendo a más de 16.000 niños y jóvenes cada fin de semana.

luntarios y de diez niños no se pasaba. Han habido altibajos, y de empezar con 25 niños en el *casal* de verano se ha pasado a 200”. Y es que el Esplai ha optado por un objetivo claro: educar en el tiempo libre con unos valores cristianos. Para ello, según Edu, el ejemplo es el pilar de la evangelización en el Esplai: “Nosotros no olvidamos nunca el tema de la fe, trabajamos con ellos cada día, poniendo como ejemplo nuestro testimonio como voluntarios; no damos catequesis, porque para ello ya está la parroquia, pero intentamos educar con el ejemplo. Al empezar, hacemos oración con ellos, diez minutos, cogemos un tema actual y se les resuelven dudas sobre la fe, sobre la Iglesia, y acabamos el día con cinco minutos en la capilla, para agradecer al Señor el día tan bueno que hemos pasado o pedirle perdón por alguna riña”.

Como dice Edu, “nosotros no concebimos el Esplai fuera de la parroquia, y no entendemos cómo puede haber *esplais* en parroquias que no quieren saber nada de curas”. Ya que en su caso, el rector, Xavier Pagès, a pesar de tener diferentes obligaciones, es uno más de ellos y no duda en predicar con el ejemplo y participar de todas las actividades que puede.

G. B.

El Agrupament Escolta Garbí está situado en el Colegio de los Maristas de Lleida, en pleno centro de la ciudad. Los niños que asisten a las actividades son mayoritariamente alumnos del colegio y tienen actualmente 200 niños, de los que se encargan 22 monitores voluntarios.

Al ser un *agrupament escolta*, se organizan por ‘ramas’ de edad llamadas *Castors i Llúdrigues* (3º y 4º de Primaria), *Llops i Daines* (5º y 6º de Primaria), *Ràngers i Guies* (1º y 2º de la ESO), *Pioners i Caravel·les* (3º y 4º de la ESO y 1º de Bachillerato) y los más mayores, de 17 y 18 años, llamados *Róvers*. El equipo de monitores, a su vez, se denomina *Kraal*.

Aunque la organización es propia del movimiento *scout*, el Agrupament Garbí responde también al ideario y proyecto educativo marista, ya que forma parte del Centro Marista de Escultas, el CMS. Un ideario que, según el responsable del A. E. Garbí, **Miquel Mercadé**, se basa en “cuatro pilares: progreso, fe, servicio y naturaleza. Cada ‘rama’ tiene los pilares redactados y adapta las actividades para poderlos trabajar”. Como *scouts*, la naturaleza y el medio ambiente adquieren mucho protagonismo, ya que se aprovecha para

Agrupament Escolta Garbí, educando al estilo scout y con ideario marista

salir un fin de semana de excursión, mínimo una vez por trimestre. “Con los más pequeños –explica Mercadé– vamos a una casa de colonias, y con los más mayores vamos con tiendas de campaña o a algún refugio. En nuestro caso, tenemos la suerte de que a muchos monitores nos gusta la montaña y aprovechamos ese conocimiento e interés para ponerlo al servicio del Agrupament”.

Como uno de los pilares destacados en su ideario, predomina el de la

fe. La evangelización en un *agrupament* quizá no es tan explícita como en otros centros parroquiales, pero no por ello se descuida. Según comenta Mercadé, “tenemos este pilar muy en cuenta, porque creemos que es importante. Una vez al mes hacemos una eucaristía adaptada, y durante esa tarde realizamos una dinámica con los niños sobre algún valor, como el compañerismo, la solidaridad, el servicio, y se trabaja en forma de dinámicas, manualidades, y se presenta luego en la misa como ofrenda y acción de gracias. Durante la celebración, hacemos un rato de oración, quien quiere va a comulgar y, sobre todo, intentamos que sea una celebración animada, con cantos y vídeos”.

Para visibilizar más la relación con la comunidad marista, en el A. E. Garbí cuentan con la presencia del hermano **Andreu**, marista, que, según Miquel Mercadé, “actúa como apoyo y asesor del equipo de monitores. Pone al servicio del Agrupament su experiencia y su criterio en temas formativos y de decisión y actúa como puente con el colegio, del cual es el subdirector”.

Durante sábados, fines de semana, excursiones, encuentros familiares y eucaristías, el Agrupament Escolta Garbí de Lleida siempre intenta llevar a cabo el lema del ideario del CMS: “Procuremos dejar este mundo un poco mejor de como lo hemos encontrado”.

Miquel Mercadé

El A. E. Garbí forma parte del Centro Marista de Escultas (CMS), que integra a todos los agrupaments de las Escuelas Maristas de Cataluña, que actualmente son ocho. Tienen un ideario común, que cada agrupament aprueba, y se reúnen unas cinco veces al año para compartir vivencias y hacer formación.

No és cap disbarat afirmar que la persona humana és un ésser de relació i per a la relació, capaç de crear profunds llaços d'afecte, d'amistat, de col·laboració i de suport mutu. Per això, diem també que la persona és un ésser social per naturalesa. L'essència de la persona és la sociabilitat, ser amb els altres, viure en comunitat. No podia ser d'una altra manera. Déu és Amor i Relació, i ha volgut crear-nos "a la seva imatge i semblança".

La persona, per créixer i madurar, necessita els altres des del primer instant de la seva vida. Necessita que tinguin cura d'ell en els moments en què fa els primers passos, necessita els altres per aprendre a pensar i a parlar, per conèixer allò que l'envolta i per aprendre a ser persona.

De fet, la persona només arriba a ser plenament persona quan descobreix el "tu" de l'altre i és capaç de dir "nosaltres". Tota persona necessita els altres i, a la vegada, els altres la necessiten. Cada persona és única en el món i aporta un plus d'humanitat únic al món. Cada ésser humà és un tresor per a ell mateix i un tresor per a la comunitat humana.

Per altra banda, la transmissió de la fe als joves és un dels reptes més candents de l'Església. A la nostra terra, però, hi ha una llarga tradició i una experiència interessant de treball que ha intentat donar resposta a aquest repte. Tal com diu el papa **Francesc**, "*quiero lío en las diócesis*". L'Aplec vol ser aquest lío en les diòcesis, aquesta presència dels joves enmig de la societat, joves que amb la seva alegria i entusiasme transmeten el goig de creure en el Crist i viure la seva fe en ple segle XXI.

Aquesta tradició va començar amb la Federació de Joves Cristians de Catalunya d'abans de la Guerra Civil que, desafortunadament, va ser suprimida per la dictadura franquista. Va continuar per l'Acció Catòlica general i pels moviments especialitzats com la JOC, el MUEC, la JARC, el MIJAC i l'MCJ.

L'Aplec de l'Esperit, fer viu el Crist el segle xxi

FRANCESC FIGUERAS

membre de la Delegació de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona

L'Aplec de l'Esperit va iniciar el seu camí amb els Minyons Escoltes l'any 1978 a Siurana. Allí es va iniciar el procés que va portar a la celebració de l'Aplec de l'any 1982 al santuari del Miracle. Des d'aleshores, la trobada ha passat per Poblet (1985), Lleida (1988), Manresa (1991), Girona (1994), Vilafranca del Penedès (1998), la Seu d'Urgell (2002), Tarragona (2007) i Terrassa (2010), i aquest 2014, el 7 de juny, se celebrarà a Banyoles (Girona).

L'Aplec és una trobada festiva i formativa, d'ampli ressò, per la festa de la Pentecosta, que vol aplegar joves d'entre 16 i 35 anys de les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears i Andorra. Neix com a concreció d'un treball en comú, del "nosaltres", de diferents realitats juvenils, moviments, associacions i delegacions diocesanes de joventut. Actualment, són els bisbes de Catalunya els que lideren aquesta proposta de trobada, fent que el Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ), vetllí i animi aquesta convocatòria.

Les anteriors edicions de l'Aplec de l'Esperit han estat urbanes, monàstiques o rurals, amb la presència dels joves als carrers de diverses ciutats i pobles, i en diferents punts de trobada. És una diada que els organitzadors volen que sigui molt participativa, festiva, i que reflecteixi la vida d'un jove cristià en la nostra societat. Les delegacions de Pastoral de Joventut treballen perquè en aquesta trobada el jove se senti acompanyat dins d'un procés de creixement, en un discerniment vocacional, que l'ha de portar cap a l'etapa adulta.

Com adult, que ha crescut, que ha estat educat i a qui s'ha ajudat a créixer enmig d'aquesta societat, he viscut l'Aplec de l'Esperit com a jove participant i com adult organitzador. Puc afirmar que en cada edició de l'Aplec s'ha donat tot això: aquest desig de viure, de transmetre i de créixer, de fer aquest procés de creixement envoltat d'altres joves, de fer lío en l'Església catalana, de fer viu el Crist en ple segle XXI.